

Proprietatea lui Vance se afla în San Rafael, lângă Clubul de Golf Annandale. Era un cartier exclusivist, înțesat de case și proprietăți vechi, transmise din generație în generație și ascunse în spatele zidurilor din piatră și gardurilor negre din fier. Era cu totul diferit față de Hollywood Hills, noua atracție a bogătașilor, care își lăsau pubelele de gunoi să zacă toată săptămâna pe stradă. Aici, nu vedeai case sau terenuri de vânzare. Trebuia să cunoști pe cineva, sau poate chiar să te înrudești cu oamenii de aici, pentru a pătrunde în rândurile lor.

Bosch parcă mașina lângă trotuar, cam la o sută de metri de poarta ce străjuia intrarea spre proprietatea lui Vance. Poarta era presărată cu vârfuri ascuțite, ascunse sub forma unor flori. Preț de câteva clipe urmări cu privirea alea ce se întindea dincolo de poartă, pierzându-se apoi șerpuitoare printre două dealuri verzi. Nu se vedea nici urmă de vreo clădire, nici măcar vreun garaj. Toate acestea erau bine ascunse de ochii curioșilor, în spatele reliefului, gardurilor din fier și sistemelor de securitate. Dar Bosch știa însă prea bine că Whitney Vance, în vârstă de optzeci și cinci de ani, se afla undeva, dincolo de aceste dealuri zăgăzite în culorile opulenței, și îl aștepta cu un plan bine conturat în minte. Un plan care necesita un om aflat de cealaltă parte a porților cu vârfuri ascuțite.

Bosch ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme față de ora stabilită și se hotărî ca, în răstimpul rămas, să recitească articolele pe care le găsisese pe internet și le descărcase pe laptop în dimineața aceea.

Cunoștea, la fel ca majoritatea californienilor, aspecte generale din viața lui Whitney Vance. I se părea însă fascinant și admirabil faptul că Vance era beneficiarul unei moșteniri imense, pe care reușise să transforme într-o afacere și mai prosperă. Era descendentul unei familii de mineri din Pasadena, aflată acum la cea de-a patra generație, cu rădăcini adânci în perioada goanei după aur din California. Zăcămintele aurifere îl atrăseseră în vest pe străbunicul lui Vance, dar nu pe ele se clădea averea familiei. Frustrat de goana după aur, străbunicul său pusese bazele primei operațiuni de minerit la suprafață din Statele Unite, extrăgând tone de fier din minereurile aflate în comitatul San Bernardino. Bunicul lui Vance înființase cea de-a doua companie de minerit la suprafață, în ținuturile sudice din comitatul Imperial, iar tatăl său încununase acest succes, înființând o oțelărie și o uzină, ce se dovediseră salutare industriei aeronautice, aflată la începuturile existenței sale. La vremea aceea, industria de aviație era apanajul lui Howard Hughes. Acesta îl cooptase pe Nelson Vance, mai întâi ca antreprenor, apoi ca partener de afaceri în multe acțiuni și inițiative aeronautice. Hughes avea să devină nașul singurului copil al lui Nelson Vance.

Whitney Vance se născuse în 1931 și pornise, încă de la o vârstă fragedă, să-și croiască un drum unic în viață. Se înscriesese la Universitatea din California de Sud, ca să studieze regia și producția de film, dar renunțase în cele din urmă și, îmbrățișând tradiția familiei, se transferase la Institutul de Tehnologie din

Chipul dur al despărțirii, Michael Connelly
Seria Harry Bosch

Pasadena, școală pe care o urmăse și „unchiul Howard“. Hughes fusese cel care îl determinase pe tânărul Whitney să studieze ingineria aeronautică la Caltech.

Așa cum făcuseră și înaintașii familiei sale, Vance conferise afacerii lor noi dimensiuni, ajutând-o să atingă culmi tot mai înalte ale succesului, bazându-se întotdeauna pe produsul original al familiei sale: oțelul. Câștigase numeroase contracte guvernamentale pentru fabricarea pieselor de avioane și înființase compania Advance Engineering, care deținea multe dintre patentele acestora. Piese de racord, folosite pentru alimentarea cu combustibil a avioanelor, fuseseră perfecționate în oțelăria familiei și erau folosite și astăzi în toate aeroporturile din lume. Ferita extrasă din minereurile de fier prin operațiunile de minerit ale familiei Vance fusese folosită în primele tentative de construcție a aparatelor de zbor menite să evite detectarea prin radar. Aceste procedee fuseseră meticuloase, patentate și protejate de către Vance și, datorită lor, compania sa își asigurase participarea la dezvoltarea pe termen lung a tehnologiilor destinate evitării detectării avioanelor. Vance și compania lui făceau parte din așa-numitul complex militar-industrial, iar războiul din Vietnam le crescuse exponențial valoarea. Toate misiunile întreprinse între sau în afara granițelor Vietnamului implicaseră, pe toată durata războiului, echipamente produse de Advance Engineering. Bosch își amintea sigla companiei – un A cu o săgeată la mijloc – imprimată pe pereții din oțel ai tuturor elicopterelor în care zburase în Vietnam.

O bătaie puternică în geam îl făcu să tresară. Ridicându-și privirea, văzu uniforma unui ofițer de patrulare din cadrul poliției din Pasadena, iar în oglinda retrovizoare zări mașina de poliție, vopsită în alb și negru, parcată în spatele lui. Articolele de pe internet îi captaseră atât de tare atenția, încât nici nu o observase.

Ca să deschidă fereastra, se văzu nevoit să pornească motorul mașinii sale Cherokee. Știa prea bine despre ce era vorba. Un vehicul vechi de douăzeci și doi de ani, care avea nevoie de un strat proaspăt de vopsea, parcat în fața proprietății unei familii de vază, una dintre întemeietoarele statului California, constituia o activitate suspectă. Nu avea nicio importanță faptul că mașina era proaspăt spălată sau că Bosch era îmbrăcat la patru ace, sacrificând un costum și o cravată din învelitoarea lor din plastic. Poliția reacționase prompt, în mai puțin de cincisprezece minute, la prezența lui inoportună în cartierul exclusivist.

– Îmi dau seama ce credeți, domnule ofițer, începu el. Dar am o întâlnire peste cinci minute și...

– Grozav! răspunse polițistul. Vreți să ieșiți din mașină?

Bosch îl privi pentru o clipă. Văzu că pe plăcuța de identificare de deasupra buzunarului de la piept stătea scris Cooper.

– Glumiți, nu-i așa? întrebă el.

– Nu, domnule, nu glumesc, răspunse Cooper. Vă rog să coborâți din mașină!

Bosch trase adânc aer în piept, deschise portiera și ieși. Își ridică mâinile la nivelul umerilor, spunând:

– Sunt ofițer de poliție.

Cooper se crispă pe loc, așa cum își imaginase Bosch.

– Nu sunt înarmat, spuse el iute. Pistolul meu este în torpedou.

Îi era recunoscător lui Vance pentru mesajul scris pe chitanța cecului prin care îi spusese să nu poarte arme la întâlnire.

Chipul dur al despărțirii, Michael Connelly
Seria Harry Bosch

– Arătați-mi un act de identitate! îi ceru Cooper.

Bosch își strecură cu grijă mâna în buzunarul interior al sacoului și își scoase insigna și legitimația. Cooper le studie cu atenție.

– Aici scrie că sunteți ofițer în rezervă, spuse apoi.

– Da, răspuse Bosch. Lucrez cu jumătate de normă.

– La 24 de kilometri depărtare de jurisdicția dumneavoastră? Ce căutați aici, domnule detectiv Bosch? își continuă Cooper interogatoriul, înapoiindu-i insigna și legitimația.

– Asta încercam să vă explic și eu. Am o întâlnire – unde nu voi mai ajunge la timp din cauza dumneavoastră – cu domnul Vance, care locuiește chiar aici, după cum cred că știți, îi răspuse el, arătându-i poarta neagră.

– Întâlnirea asta este în interes de serviciu? întrebă Cooper.

– Nu este treaba dumneavoastră, răspuse Bosch.

Continuară să se înfrunte un timp din priviri, fără să clipească. În cele din urmă, Bosch rupse tăcerea.

– Domnul Vance mă așteaptă. Obişnuit cum e cu punctualitatea, mă va întreba de ce-am întârziat și nu voi ezita să-i răspund. Aveți și un prenume, domnule Cooper?

– Da. „Du-te dracului“, așa mă cheamă, răspuse el, clipind de această dată. Să aveți o zi bună! continuă, întorcându-se și pornind spre mașina de poliție.

– Vă mulțumesc, domnule ofițer! strigă Bosch.

Se urcă apoi la volan și se îndepărtă de trotuar. Dacă mașina ar mai fi avut vloga de odinioară, ar fi pornit în trombă, sfidându-l mândră pe Cooper. Dar bătrână cum era, reuși doar să scoată o dâră de fum albastru din țeava de eșapament.

Opri mașina în fața porții proprietății Vance în dreptul camerei de luat vederi și al interfonului. Îl întâmpină imediat o voce.

– Da?

Era glasul unui bărbat tânăr și obositor de arogant. Bosch se aplecă pe geam și vorbi tare, chiar dacă știa că probabil nu era cazul s-o facă.

– Sunt Harry Bosch și am venit să-l văd pe domnul Vance. Am întâlnire.

După câteva clipe, poarta începu să se ridice.

– Mergi pe alee până la parcare de lângă postul de securitate! îi spuse vocea. Domnul Sloan te va întâmpina acolo, în fața detectorului de metale. Lasă armele și aparatele de înregistrare în torpedoul mașinii!

– Am înțeles, răspuse Bosch.

– Hai, pornește!

Chipul dur al despărțirii, Michael Connelly
Seria Harry Bosch

Poarta se ridicase complet acum și Bosch străbătu aleea pietruită, trecând printre niște dealuri de smarald frumos îngrijite, până ajunse în fața unui alt gard, străjuit de ghereta paznicilor. Măsurile de securitate cu garduri duble semănau cu cele din închisorile pe care Bosch le vizitase – având însă scopul de a împiedica accesul oamenilor înăuntru, nu de a le zădărnici încercările de evadare.

Când se deschise și cea de-a doua poartă, un paznic în uniformă ieși dintr-o gheretă, direcționându-l pe Bosch spre locul de parcare. Observă, în trecere, pe umărul paznicului, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, sigla companiei Trident Security.

După ce își parcă mașina, Bosch primi instrucțiuni să-și pună cheile, telefonul, ceasul și cureaua într-o cuvă din plastic și să treacă apoi printr-un detector de metale, precum cele din aeroporturi, sub supravegherea altor doi paznici de la Trident. I le returnară pe toate, cu excepția telefonului, explicându-i că i-l vor lăsa în torpedoul mașinii sale.

– Vedeți ironia sorții? îi întrebă el, trecându-și cureaua printre bridele pantalonilor. Familia Vance și-a clădit averea pe metale și acum trebuie să treci printr-un detector de metale ca să intri în casă.

Nimeni nu spuse nimic.

– Bine, se pare că numai eu o văd, adăugă apoi.

După ce își fixă catarama și trecu de următorul nivel al măsurilor de securitate, îi veni în întâmpinare un bărbat în costum, cu microfon la încheietura mâinii și căști la urechi, care îl scrută cu privirea placidă a agenților din serviciile secrete. Capul complet ras îi întregea imaginea de „băiat dur”. Nu se prezentă, dar Bosch bănuia că era domnul Sloan, al cărui nume îl auzise ceva mai devreme prin interfon. Acesta îl escortă, în tăcere, prin holul de la intrare al unei vile imense, din piatră cenușie, ce rivaliza cu cele ale familiilor Du Pont și Vanderbilt. Conform site-ului Wikipedia, conacul valora șase miliarde de dolari. Bosch era convins că nu va mai călca vreodată pe un alt domeniu american.

Sloan îl conduse într-o cameră împodobită cu lambriuri din lemn închis la culoare, presărate cu fotografii înrămate, așezate pe câte patru rânduri de-a lungul unui perete. În capătul camerei se aflau două canapele și un bar. Însoțitorul lui în costum îi făcu semn să se așeze pe o canapea.

– Vă rog să luați un loc, domnule. Secretara domnului Vance vă va conduce în biroul Domniei Sale când va dori să vă primească.

Bosch se așeză pe canapeaua aflată cu fața spre peretele presărat cu fotografii.

– Doriți niște apă? îl întrebă Sloan.

– Nu, mulțumesc, răspunse el.

Agentul se așeză lângă ușa pe care tocmai intraseră și își încrucișă brațele pe piept, într-o postură ce sugera că era în stare de alertă, pregătit pentru orice.

Bosch profită de moment ca să studieze fotografiile. Ofereau un tablou al vieții lui Whitney Vance și al oamenilor pe care îi cunoscuse de-a lungul timpului. Prima fotografie îl înfățișa pe Howard Hughes alături de un adolescent – Vance, probabil, bănuia Bosch. Stăteau rezemați de carcasa din metal, nevopsită, a unui avion. Celelalte fotografii, așezate de la stânga la dreapta, păreau aranjate în ordine cronologică. Îl

Chipul dur al despărțirii, Michael Connelly
Seria Harry Bosch

surprindeau pe Vance împreună cu numeroase personalități de vază din industrie, politică și mass-media. Deși nu îi recunoștea pe toți, Bosch îi cunoștea pe majoritatea dintre ei – de la Lyndon Johnson¹ la Larry King. În toate fotografiile, Vance așeza același zâmbet în colțul stâng al gurii, de parcă i-ar fi sugerat fotografului că n-a fost ideea lui să pozeze în fața camerelor. Cu fiecare poză în parte, chipul trăda semnele bătrâneții, iar ochii păreau învăluiti într-o expresie misterioasă, dar zâmbetul nu-i dispărea niciodată de pe buze.

În două fotografii, Vance apărea alături de Larry King, gazda numeroaselor interviuri luate celebrităților și reporterilor de la CNN. Într-una dintre ele, Vance și King stăteau unul în fața celuilalt în studioul unde moderatorul își realiza emisiunile de mai bine de două decenii. Pe biroul dintre ei se afla o carte așezată în poziție verticală. În cea de-a doua fotografie, Vance scria un autograf pe carte cu un stilou din aur. Bosch se ridică în picioare și se apropie de perete ca să o privească cu atenție. Își puse ochelarii și se aplecă asupra primei poze ca să citească titlul cărții pe care Vance o promova în emisiunea lui King.

ISTORIA AVIONULUI INVIZIBIL

de Whitney P. Vance

Titlul i se părea cunoscut, iar Bosch își aminti că Whitney Vance scrisese la un moment dat o istorie a familiei sale, stârnind critici vehemente mai mult pentru lucrurile trecute sub tăcere și mai puțin pentru cele dezvăluite. Tatăl său, Nelson Vance, fusese un om de afaceri fără scrupule și o personalitate politică controversată. Se spunea, fără să se dovedească vreodată, că era membru al unui grup de industriași bogați, susținători ai eugeniei – așa-numita știință a ameliorării rasei umane prin mijloace de reproducere controlată care elimină atributele nedorite. După ce naziștii folosiseră o doctrină similară pentru realizarea genocidului din cel de-al Doilea Război Mondial, oamenii ca Nelson Vance își ascuseseră convingerile și apartenențele.

Cartea fiului său era doar un proiect născut din vanitate și plin de adulare, ce ignora cu totul aspectele negative. Whitney Vance se izolase în ultimul timp de lume, iar cartea devenise un motiv pentru ca ziaristii să-l readucă pe autor în luminile rampei și să-l întrebe despre lucrurile rămase nespuse.

– Domnule Bosch!

Întorcându-și privirea de la fotografia, Bosch dădu cu ochii de o femeie care stătea în pragul unei uși ce dădea spre un hol aflat în cealaltă parte a camerei. Părea să aibă în jur de șaptezeci de ani și avea părul cărunt, strâns într-un coc deasupra capului.

– Sunt Ida, secretara domnului Vance, spuse ea. Este gata să vă primească.

¹ Lyndon B. Johnson (1908-1973), cel de-al treizeci și șaselea președinte al Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

Chipul dur al despărțirii, Michael Connelly
Seria Harry Bosch

Bosch o urmă pe hol. Merse ră un timp în tăcere, străbătând o distanță cât un cvartal din oraș înainte de a ajunge în fața câtorva trepte ce duceau spre un alt coridor. Acesta traversa o aripă a conacului construită pe coasta mai înaltă a dealului.

– Îmi cer scuze pentru că v-am lăsat să așteptați, spuse Ida.

– Nu-i nicio problemă, răspunse Bosch. Mi-a plăcut să privesc fotografiile.

– O întreagă istorie în imagini.

– Da, așa e.

– Domnul Vance abia așteaptă să vă cunoască.

– Minunat! Nici eu n-am cunoscut până acum un multimiliardar.

Replica lui lipsită de farmec puse capăt discuției. Aluzia pe care o făcuse la bani părea grosolană și nepotrivită într-o vilă construită ca un monument închinat banilor.

Ajunseră, în cele din urmă, în fața unor uși duble, iar Ida îl invită să intre în biroul lui Whitney Vance.

Omul pe care Bosch trebuia să-l întâlnească stătea la un birou, cu spatele la un șemineu gol, suficient de mare cât să te adăpostești în el în timpul unei tornade. Cu o mână subțire și atât de albă, încât părea să poarte o mănușă din latex, îi făcu semn lui Bosch să se apropie.

Acesta se supuse, iar Vance îl invită să se așeze pe un scaun din piele aflat în fața lui. Nu-i întinse mâna. Când se așeză, Bosch observă că Vance stătea într-un scaun cu rotile, prevăzut cu butoane electrice pe cotiera stângă. Văzu că biroul era complet gol, cu excepția unei singure foi de hârtie, care era fie albă, fie stătea cu fața în jos pe suprafața din lemn lustruită.

– Domnule Vance, ce faceți? îl întrebă Bosch.

– Sunt bătrân – asta fac, răspunse el. M-am luptat cu îndârjire să înving timpul, dar unele lucruri nu pot fi biruite. E greu pentru un om în poziția mea să accepte asta, dar m-am resemnat, domnule Bosch. Nimic din toate astea nu va mai avea în curând niciun sens, adăugă apoi, arătându-i împrejurimile cu mâna lui albă și osoasă.

Bosch privi de jur împrejur, ca să vadă dacă Vance se referea la ceva anume. În dreapta se afla o canapea lungă și albă, străjuită de

Chipul dur al despărțirii 27

scaune în aceeași culoare. Tabloul era completat de un bar pe care gazda îl putea folosi dacă era cazul. Doi pereți erau presărați cu picturi ce înfățișau doar niște simple pete de culoare.

Bosch își întoarse din nou privirea spre Vance, iar bătrânul îi oferă zâmbetul pieziș pe care îl afișa în toate fotografiile din anticameră. Nu putea să afișeze un zâmbet larg. Nu putuse niciodată, bănuia el, dacă era să dea crezare pozelor.

Nu știa ce răspuns să-i ofere bătrânului privind moartea și zădărniciile lucrurilor. Se grăbi, așadar, să dea curs unei introduceri pe care și-o concepușe și o repetase adesea după întâlnirea cu Creighton.

Chipul dur al despărțirii, Michael Connelly

Seria Harry Bosch

– Domnule Vance, mi s-a spus că vreți să mă vedeți și mi-ați oferit o sumă extrem de generoasă ca să vin aici. Poate că pentru dumneavoastră nu e mult, dar pentru mine este enorm. Cu ce pot să vă ajut, domnule?

Vance renunță la zâmbet și încuviință.

– Sunteți un om care trece la subiect, spuse el. Îmi place asta.

Apăsând pe butoanele scaunului cu rotile, se apropie de birou.

– Am citit despre dumneavoastră în ziare, continuă bătrânul. Cred că anul trecut. Cazul cu doctorul implicat în schimbul de focuri. Mi-ați creat impresia unui om care rămâne ferm pe poziție, domnule Bosch. S-au făcut presiuni cumplite asupra dumneavoastră, dar n-ați cedat nici măcar un pas. Îmi place asta. Și am nevoie de oameni ca dumneavoastră. Nu mai sunt mulți în ziua de astăzi.

– Ce vreți să fac? insistă Bosch.

– Vreau să găsiți pe cineva, răspunse Vance. Cineva care s-ar putea să nu fi existat niciodată.